

PERNÍTEJN / 23. 6. 25

DRAMATIZACE CAMUSOVY NOVELY USPOKOJÍ PŘEMÝŠLIVÉ DIVÁKY

Cizinec se Šiktancovi a Borovcovi povedl

PARDUBICE – Poslední premiérou právě končící sezony Východočeského divadla se na přelomu května a června stala dramatisace slavné novely Alberta Camuse *Cizinec*.

Autorem adaptace a režisérem inscenace je David Šiktanc, hlavní roli vytvořil Petr Borovec. Právě tato dvojice má největší zásluhu na působivosti a účinnosti představení, jež má šanci oslovit především přemýšlivé diváky. Ale nejen je, neboť otevírá řadu stále aktuálních a někdy i bolestných témat, která jsou v dnešní době možná ještě naléhavější než v době před více než osmdesáti lety, kdy Camus dopsal svůj literární text.

Šiktancovo zasazení *Cizince* do naší současné reality dokáže strhnout od prvních okamžiků. Člověk jako by se z Pardubic přenesl do ústeckého Činohráku, v němž režisér několik let úspěšně působil. Poetika a atmosféra tamější scény se těm, kteří ji někdy navštívili, nemůže nevybavit, takhle se dělá moderní srozumitelné divadlo. Někomu možná přijde popis stereotypu Mersaultova života dlouhý, leč nevádí. Jevišti totiž začne vévodit Petr Borovec, který v roli obyčejného, málomluvného a trochu zakřiknutého úředníka vymodeloval svoji prozatím nejpozoruhodnější pardubickou

Na snímku z inscenace Mártina Sikorová a Petr Borovec.

Foto: DAVID KONEČNÝ

hereckou kreaci. To není rozjuchaný, či potměšile se usmívající Borovec, na jakého jsou zdejší diváci zvyklí, ale jakoby zcela jiný interpret, který vnitřně proniká do hlubin své postavy a dává si záležet na sebemenším vnějším detailu. A otázky vyřčené i skryté se začínají vršit. Co je to za člověka? Proč žije sám? Jak projevuje city? Opravdu neplakal na pohřbu své matky? Co je komu do jeho života? Proč se chce Mersault vyčleňovat z jakékoli komunity? Má čin, který rozhodne o jeho tragickém osudu, logiku? A je odplata společnosti namístě a spravedlivá?

Existencialismus ve své nejčistší po-

době, chce se konstatovat. Je to řešení, nebo cesta do pekel? Šiktanc s Borovcem nechťejí být doslovní ani návodní, promysli si to sám, milý diváku, jako by tvarem svého díla celou dobu říkali. Pár nápoděl ale na scénu vnášejí. Všechny ty obludné paruky (asi nejstrašnější nosí Petr Dohnal), robotická hlášení na úřadě, dvojité párky v rohlíku (roztomilý výstup Radka Žáka), zvláštní pohled na ženy a impozantní rozšíření „záběru“ v úplném závěru. Prostor pro divákovu inteligenci je otevřen, a tak nezbyvá než práci všech zúčastněných upřímně ocenit.

(ro)